

Sygn. akt III AUa 321/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr.) SSO del. Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2014 r. w Szczecinie

sprawy K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o emeryturę

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 stycznia 2014 r. sygn. akt VI U 1272/13

oddala apelację.

SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek SSO del. Beata Górską

III AUa 321/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 maja 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał ubezpieczonej K. B. emeryturę od 1 listopada 2012 r. tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wobec osiągnięcia przez ubezpieczoną wieku uprawniającego do emerytury w roku 2010, jej wysokość od 1 listopada 2012 r. wynosi: 70% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej 1.065,86 zł i 30% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej 410,67 a 2013 r. przysługuje w wysokości 1.535,59 zł.

Decyzją z dnia 15 lipca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił K. B. prawa do wypłaty emerytury wraz z odsetkami za okres od 12 września 2010 r. do 31 października 2012 r. Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy wskazał, iż ubezpieczona pierwszy wniosek o emeryturę złożyła 7 września 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych

wydał decyzję odmowną, ponieważ wnioskodawczyni nie udowodniła co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Od powyższej decyzji ubezpieczona wniosła odwołanie do sądu. Postępowanie odwoławcze zakończyło się 12 czerwca 2013 r. Organ rentowy podkreślił, że drugi wniosek o prawo do emerytury K. B. złożyła w dniu 15 listopada 2012 r., do którego dołączyła sprostowane w wyniku wyroku Sądu Rejonowego z dnia 9 października 2012 r. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w okresie od 15 czerwca 1987 r. do 31 grudnia 1988 r. Decyzją z dnia 22 maja 2013 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej emeryturę od dnia 1 listopada 2012 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Ubezpieczona wniosła odwołanie od powyższych decyzji i domagała się wypłaty wraz z odsetkami świadczeń emerytalnych od 6 września 2010 r. tj. od dnia złożenia pierwszego wniosku o emeryturę. Do wniosku dołączyła dokonane na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Pile z dnia 9 października 2012 r. sprostowanie wystawionego przez Szpital (...) w P. świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach od 15 czerwca 1987 r. do 31 grudnia 1988 r. w pełnym wymiarze pracy 7/7. Odwołująca podkreśliła, że w aktach sprawy jest tylko jeden wniosek formalny o przyznanie świadczenia emerytalnego z dnia 6 września 2010 r. Nie ma natomiast wniosku formalnego z dnia 15 listopada 2012 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania w całości, argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 8 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonej.

Sąd Okręgowy ustalił, że K. B. urodziła się w dniu (...) Decyzją z dnia 22 września 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 6 września 2010 r. odmówił przyznania ubezpieczonej prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż do dnia 1 stycznia 1999 r. nie został przez wnioskodawczynię udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Staż pracy w szczególnych warunkach wyniósł 14 lat, 2 miesiące i 10 dni. Do stażu w szczególnych warunkach nie uwzględniono okresu pracy od 15 czerwca 1987 r. do 31 grudnia 1988 r., ponieważ ubezpieczona pracowała w wymiarze 7/8 etatu. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. nie uwzględnił także okresu od 1 czerwca 1992 r. do 31 grudnia 1998 r., z uwagi na fakt, iż w tym czasie wnioskodawczyni prowadziła własną działalność gospodarczą, a do prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uwzględnia się wyłącznie okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w myśl kodeksu pracy.

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2011 r. (sygn. akt VI U 1307/10) Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił odwołanie ubezpieczonej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 22 września 2010 r. Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2011 r., sygn. akt III AUa 233/11 oddalił apelację ubezpieczonej. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, iż w toku postępowania K. B. nie zaoferowała żadnych dowodów, które pozwalałyby na czynienie odmiennych od treści wystawionego świadectwa pracy ustaleń co do jej rzeczywistego czasu pracy. Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2012 r., w sprawie o sygn. akt III UK 156/11, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 sierpnia 2011 r. do rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 9 października 2012 r. (sygn. akt IV P 313/12) Sąd Rejonowy w Pile nakazał pozwanemu Szpitalowi (...) w P. im. S. S. sprostować wystawione ubezpieczonej K. B. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 30 sierpnia 2010 r. poprzez wpisanie w miejsce zwrotu: „a od 15 czerwca 1987 roku do 31 grudnia 1988 roku w niepełnym wymiarze pracy 7/8 etatu” zwrotu „a od 15 czerwca 1987 roku do 31 grudnia 1988 roku w pełnym wymiarze pracy 7/7 etatu”.

Do pisma z dnia 14 listopada 2012 r. skierowanego do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczona dołączyła świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 7 listopada 2012 r. sprostowane na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Pile z dnia 9 października 2012 r.

Decyzją z dnia 28 lutego 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał zaliczkę na poczet przysługującej ubezpieczonej emerytury od dnia 1 listopada 2012 r. tj. od dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, po dokonanej waloryzacji od 1 marca 2013 r. w wysokości 1.535,59 zł.

Sąd Okręgowy w oparciu o powyższe ustalenia faktyczne uznał, iż odwołanie ubezpieczonej nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd ten podkreślił, że kwestią wymagającą rozstrzygnięcia było ustalenie, czy w przedmiotowej sprawie istniały przesłanki do przyznania ubezpieczonej emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 r. (t. j. Dz. U. 2013.1440 dalej ustawa emerytalna) od dnia 6 września 2010 r., czyli od dnia złożenia pierwszego wniosku o emeryturę. Organ rentowy zakwestionował stanowisko skarżącej podnosząc, iż emerytura przysługuje jej od dnia 1 listopada 2012 r. tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, zgodnie z decyzją z dnia 22 maja 2013 r.

Stosownie do treści art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Sąd Okręgowy podkreślił również, że przesłankami ponownej oceny uprawnień ubezpieczeniowych, o których mowa w art. 114 ust. 1 wymienionej ustawy, są "nowe dowody" i "ujawnione okoliczności" istniejące przed podjęciem decyzji rentowej i mające wpływ na ustalenie prawa do emerytur i rent.

Sąd meriti wskazał, że wyrokiem z dnia 25 stycznia 2011 r., Sąd Okręgowy w Szczecinie (sygn. akt VI U 1307/10) oddalił odwołanie wnioskodawczyni od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 22 września 2010 r. odmawiającej ubezpieczonej prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, nie uznał on jako okresu pracy w warunkach szczególnych, okresu pracy wnioskodawczyni na 7/8 etatu w Wojewódzkim Szpitalu (...) w P. w okresie od 15 czerwca 1987 r. do 31 grudnia 1988 r. oraz prowadzonej działalności gospodarczej od 1 czerwca 1992 r. do 31 grudnia 1998 r. Z kolei Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2011 r. (sygn. akt III AUa 233/11) oddalił apelację K. B., wskazując iż w toku postępowania skarżąca nie zaoferowała żadnych dowodów, które pozwalałyby na czynienie odmiennych od treści wystawionego świadectwa pracy ustaleń co do rzeczywistego czasu pracy ubezpieczonej. Wyrok stał się prawomocny. Tym samym po zakończeniu postępowania zainicjowanego złożonym przez wnioskodawczynię wnioskiem o emeryturę z dnia 6 września 2010 r. zostało przesądzone, iż ubezpieczona nie ma prawa do emerytury w warunkach szczególnych.

Zgodnie z dyspozycją art. 365 § 1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Z prawomocnością orzeczenia sądowego (zarówno w ujęciu materialnym, jak i formalnym) związana jest powaga rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.), przy czym jest to konstrukcja prawna odmienna - choć ściśle powiązana - z regulacją art. 365 § 1 k.p.c. Wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, a więc ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2009 r. II CSK 12/09, LEX 515722). A zatem w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być ona już ponownie badana. Związanie orzeczeniem oznacza zatem zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego.

Sąd Okręgowy wskazał, że istotna jest przy tym okoliczność, że w postępowaniu wszczętym na skutek ponownego wniosku o ustalenie prawa do emerytury, po uprzedniej odmowie przyznania tego świadczenia w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem sądowym, powaga rzeczy osądzonej stoi na przeszkodzie powoływaniu się na spełnienie

warunków nabycia prawa przed datą wydania tego wyroku. Należy podkreślić, że po złożeniu w trybie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej ponownego wniosku o emeryturę, niedopuszczalne jest wykazywanie, że wszystkie wymagane warunki były spełnione przed zamknięciem rozprawy w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem, którym odmówiono przyznania prawa do tego świadczenia.

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę przedmiotowej sprawy Sąd Okręgowy zauważył, że K. B. do pisma z dnia 14 listopada 2012 r. skierowanego do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. załączyła świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 7 listopada 2012 r. sprostowane na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Pile z dnia 9 października 2012 r. poprzez wpisanie w miejsce zwrotu: „a od 15 czerwca 1987 roku do 31 grudnia 1988 roku w niepełnym wymiarze pracy 7/8 etatu” zwrotu „a od 15 czerwca 1987 roku do 31 grudnia 1988 roku w pełnym wymiarze pracy 7/7 etatu”. Powołała zatem okoliczności, które zaistniały po prawomocnym zakończeniu postępowania zainicjowanego w dniu 6 września 2010 r., wskazując jednocześnie, iż dotyczą tego postępowania i są kontynuacją pierwotnie złożonego wniosku o emeryturę. Tymczasem nie mogły one odnieść skutku do sprawy, która została już prawomocnie rozstrzygnięta. Wszelka bowiem ingerencja sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę, w prawomocnie zakończone postępowanie nie znalazłaby oparcia w obowiązującym porządku prawnym. Tym bardziej, że ubezpieczona miała możliwość udowodnienia wszystkich kwestii związanych z wymiarem czasu pracy w szczególnych warunkach na etapie prawomocnie zakończonego postępowania poczynając od prowadzonego w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. postępowania wyjaśniającego. Nie zaoferowała ona jednakże – co zauważył Sąd Apelacyjny w Szczecinie w uzasadnieniu do wyroku z dnia 4 sierpnia 2011 r. – żadnego dowodu, który skutkowałby poczynieniem odmiennych ustaleń co do wymiaru czasu pracy ubezpieczonej w Wojewódzkim Szpitalu (...) w P..

Z przyczyn o których była mowa wyżej, pismo z dnia 14 listopada 2012 r. wraz z załączonymi dokumentami nie mogło zostać uznane przez organ rentowy jako kontynuacja postępowania wszczętego wnioskiem z dnia 6 września 2010 r. Stosownie do dyspozycji art. 116 ust. 1 ustawy emerytalnej postępowanie w sprawie świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Na organie rentowym ciąży obowiązek działania na korzyść osób uprawnionych do świadczeń emerytalno-rentowych co oznacza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydając decyzje powinien w sposób najkorzystniejszy ustalić prawo do świadczenia, działając z urzędu lub po rozpoznaniu wniosku zgłoszonego przez osobę ubezpieczoną. W ocenie Sądu Okręgowego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznając pismo ubezpieczonej z dnia 14 listopada 2012 r. (data wpływu do ZUS 15 listopada 2012 r.) jako wniosek o przyznanie emerytury, działał na jej korzyść. Brak jest zatem podstaw do kwestionowania zasadności podjętej przez organ rentowy decyzji. Skoro wniosek o przyznanie emerytury wpłynął do organu rentowego w dniu 15 listopada 2012 r., to mając na względzie art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2, to stwierdzić należy, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo przyznał emeryturę od dnia 1 listopada 2012 r. Dopiero bowiem w momencie udokumentowania przez ubezpieczoną wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach (art. 184 ustawy emerytalnej) i przedłożenia w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych sprostowanego świadectwa pracy powstało prawo do świadczenia emerytalnego. Mając na względzie przytoczone okoliczności, zdaniem Sądu Okręgowego wydane przez organ rentowy decyzje są prawidłowe i odpowiadają prawu.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się K. B.. W uzasadnieniu apelacji podniosła, że osiągnęła okres składkowy wynoszący 20 lat oraz udokumentowany wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku - technika dentystycznego.

Podstawą do kwestionowania zasadności podjętej przez organ rentowy decyzji o przyznaniu świadczenia emerytalnego od dnia 1 listopada 2012 r. jest, w ocenie apelującej, czynienie odmiennych ustaleń od sprostowanego świadectwa pracy w szczególnych warunkach z dnia 30 sierpnia 2010 r. dokonanego przez pracodawcę na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Pile. Z punktu widzenia interesu prawnego ubezpieczonej świadectwo to jest świadectwem w wersji ostatecznej i sprostowanej przez Szpital (...) w P. na skutek pisma ubezpieczonej z dnia 7 sierpień 2010 r. Wadliwe świadectwa wykonywanej pracy w szczególnych warunkach nie pozbawiają świadczeń emerytalnych, także wtedy gdy

z dokumentu wynika co innego. Ubezpieczona wskazała, że w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie, od którego wnosi apelację, w dowodach wykazano wyroki sądów, które dotyczyły innej kwestii - wpisu 7/8 etatu i jej działalności gospodarczej, a zatem w kolejnym postępowaniu nie powinny być rozpatrywane.

W ocenie apelującej, wobec osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury, żaden sąd a tym samym sentencje wyroków nie pozbawiły ubezpieczonej nabytego prawa do emerytury w 2010 r. Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych postawiła zarzut dotyczący ustaleń faktycznych i prawnej oceny dowodów, świadomego wprowadzenia w błąd organu rentowego przez pracodawcę ubezpieczonej w 2010 r. przez wadliwe świadectwo pracy w szczególnych warunkach. Apelująca wskazała, że organ rentowy zgodnie z treścią art. 113 § 1 k.p.a. może z urzędu lub na żądanie strony prostować w drodze postępowania błędy pisarskie i rachunkowe oraz inne oczywiste omyłki w wydanych przez ten organ decyzjach, winien sprostować oczywistą omyłkę w decyzji z dnia 22 maja 2012 r. poprzez przyznanie emerytury od 6 września 2010 r. tj. dnia nabycia prawa do świadczeń z ubezpieczenia.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczonej organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości podtrzymując swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny uznał, że ustalenia faktyczne poczynione w tej sprawie przez Sąd Okręgowy są prawidłowe. Sąd pierwszej instancji ustalając stan faktyczny oparł się na całokształcie zebranego materiału dowodowego, należycie go rozważył i wskazał jakim środkiem dowodowym dał wiarę, przedstawiając prawidłową ich ocenę, którą właściwie uargumentował. Całość podjętych ustaleń faktycznych sądu meriti przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu wyroku zasługuje na pełną akceptację. Sąd Apelacyjny ustalenia te przyjmuje za własne. Nie ma więc konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2001 r., V CKN 348/00, LEX 52761). Analiza akt postępowania w tej sprawie wskazuje, że nie wystąpiło w niej również naruszenie przepisów prawa materialnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego sąd pierwszej instancji, wbrew zarzutom ubezpieczonej, nie rozpatrywał kwestii rozstrzygniętych w innych zapadłych prawomocnych wyrokach dotyczących ubezpieczonej, a jedynie odnosił się do ich treści i wskazywał na fakt ich prawomocności i niewzruszalności. Odniesienie się przez Sąd Okręgowy do wcześniejszych sądowych rozstrzygnięć było konieczne, ponieważ żądania K. B. wiązały się z nimi i zmierzały do ich podważenia oraz zmiany na korzyść ubezpieczonej.

W przedmiotowym postępowaniu ubezpieczona żąda przyznania jej prawa do emerytury od dnia złożenia pierwotnego wniosku o emeryturę, tj. od dnia 6 września 2010 r. Podkreślić jednak należy, że sprawa dotycząca decyzji organu rentowego, wydanej na skutek złożenia wspomnianego wniosku, została już rozpoznana w odrębnym postępowaniu sądowym i zakończyła się prawomocnym rozstrzygnięciem. Sąd orzekł wówczas, że decyzja organu rentowego, wydana na skutek złożenia wniosku z dnia 6 września 2010 r., jest prawidłowa, gdyż ubezpieczona nie udowodniła spełnienia wszystkich wymaganych przesłanek do przyznania wcześniejszej emerytury. K. B. na dzień wydania ówczesnej decyzji administracyjnej nie wykazała bowiem 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, co uzasadniało oddalenie jej odwołania. Wyrok zawierający owo rozstrzygnięcie jest prawomocny. Zgodnie zaś z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Sąd Okręgowy był więc w przedmiotowym postępowaniu związany prawomocnym orzeczeniem zapadłym w innej sprawie lecz ściśle związanym ze sprawą przez niego rozpoznawaną. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy związanie treścią prawomocnego orzeczenia oznacza nakaz przyjmowania przez podmioty wymienione w art. 365 § 1 k.p.c., że w objętej orzeczeniem sytuacji faktycznej, stan prawny przedstawia się tak, jak to wynika z sentencji wiążącego orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2012 r. IV CSK 67/12, LEX 1231342). Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy zobowiązany był przyjąć, że składając wniosek z dnia 6 września 2010 r. ubezpieczona nie udowodniła posiadania 15-letniego

stażu pracy w warunkach szczególnych, co stanowiło podstawę do wydania przez organ rentowy prawidłowej decyzji odmawiającej przyznania ubezpieczonej świadczenia emerytalnego.

Ponadto podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 116 ust. 1 ustawy emerytalnej postępowanie w sprawach świadczeń wszczyną się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej. W przedmiotowej sprawie, mimo że apelująca drugiego wniosku nie złożyła, organ rentowy działając na jej korzyść uznał złożone przez nią pisma za ponowny wniosek o przyznanie świadczenia emerytalnego. Wydając zaskarżoną decyzję organ rentowy opierał się na wniosku ubezpieczonej z dnia 14 listopada 2012 r. i przedłożonych wówczas dokumentach udowadniających spełnienie przez nią przesłanek niezbędnych do przyznania jej świadczenia emerytalnego, nie biorąc pod uwagę wcześniej rozpatrywanych wniosków. Skoro więc ponowny wniosek apelującej wpłynął do organu rentowego 15 listopada 2012 r. prawidłowo organ ten przyznał jej prawo do emerytury od dnia 1 listopada 2012 r.

Zważywszy na powyższe rozważania, niemożliwym było orzeczenie przez Sąd Okręgowy przyznania ubezpieczonej świadczenia emerytalnego od dnia złożenia pierwotnego wniosku tj. od dnia 6 września 2010 r. Sąd Apelacyjny ma na uwadze fakt, że toczyło się postępowanie o sprostowanie świadectwa pracy ubezpieczonej jednak obowiązujące aktualnie regulacje prawne nie pozwalają na inne rozstrzygnięcie w sprawie niż to zapadłe w pierwszej instancji. Nie jest bowiem możliwe podważanie prawomocnego orzeczenia sądu w toku innego postępowania, gdyż naruszałoby to przepisy o prawomocności orzeczeń. Sąd Apelacyjny podziela w całości stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym regulacje przewidziane w art. 365 § 1 i art. 366 k.p.c. gwarantują stabilność określonej orzeczeniem sądowym sytuacji prawnej, uniemożliwiając jej podważenie przez stronę niezadowoloną z rozstrzygnięcia i zobowiązując do jej respektowania inne sądy oraz inne organy państwa w określonych przez ustawę granicach. Należy podkreślić, że tym samym regulacje te realizują jedną z najistotniejszych gwarancji konstytucyjnych jaką jest prawo do rozstrzygnięcia sprawy przez niezawisły sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji), która nie byłaby możliwa do osiągnięcia bez stabilności, pewności i niewzruszalności rozstrzygnięć sądowych. Są także jedną z gwarancji powagi wymiaru sprawiedliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2014 r. V CSK 203/13, LEX 1446456).

Podsumowując, zarzuty podniesione przez ubezpieczoną w wywiedzionej apelacji, stanowią w ocenie Sądu Apelacyjnego jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu Okręgowego.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do wydania orzeczenia zgodnego z wnioskiem apelacji i na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek SSO del. Beata Górka